

Jeg har været meget, meget glad for mine år i TP's bestyrelse, og det bliver meget svært for mig at slippe foreningsarbejdet. Men for ikke at slippe det helt, har jeg tilbudt bestyrelsen at være tovholder på efteruddannelseskurserne, som finansieres over vores efter- og videreuddannelsespulje i Selvstyret. Det passer godt med mit job, hvor jeg jo beskæftiger mig med uddannelse. Så den tårn tager jeg gerne. Og hvis jeg skulle blive bedt om at være dirigent på generalforsamlingen vil jeg nok heller ikke sige nej.

Men nu til det egentlige i min beretning for 2014.

Medierne skabte igen overskrifter i pressen – især KNR var der meget opmærksomhed om, naturligt nok. Jeg har i årets løb udtrykt mine meninger om dette og hint også om journalisters arbejdsmetoder, etik og moral, når jeg er blevet spurgt af medierne. Forhåbentlig er det lykkedes mig at gøre forståeligt hvad der er journalisters egentlige opgave, og hvorfor vi gør som vi gør. Vi er tit skydeskiver for politikere og partisoldater, men det er en del af gamet. Heldigvis er journalistikken her i landet oftest meget sober, men der er også mange områder, hvor brugere af medierne kunne stille større krav – og gøre det. I TP's bestyrelse har vi forsøgt at skabe muligheder for at journalister og andre i branchen kan dygtiggøre sig. Jeg må dog med skam melde, at der ikke har været den store tilslutning til kursusaktivitet i 2014. Vi gennemførte et kursus om analytisk journalistik, hvor kun syv deltog, og så måtte vi aflyse to kurser, et for grafikere og fotografer og et anmelderkursus. Det ene prøvede vi at gennemføre for at det ikke kun skal være journalister, der tilbydes kurser, men der var ingen interesse. De tilbagemeldinger vi fik gik på, at det er mere tekniske kurser i programmer der er interesse for, fremfor de mere indholdsprægede.

Tilbage til opmærksomheden om medierne. Lige før generalforsamlingen sidste år brød helvede løs, da vores kollega, netredaktør i KNR, af vanvare kom til at sende en intern mail videre til en politiker om hvem han havde en mening - og ikke en sympatisk en af slagsen. Efterdønningerne skabte meget debat, og afslørede et parti med meget fundamentalistiske og betonkommunistiske holdninger til pressefrihed. Selvom KNR beklagede hændelsen og endda fyrede den formastelige netredaktør helmede mna ikke og ville have udleveret al mailkorrespondance mellem de ansatte for at tjekke om de havde lige så usympatiske holdninger til partiet. Nu er sagen gået i glemmebogen, men debatten om grænserne for mediernes ageren og politikeres forsøg på indblanding i mediers interne forhold og redaktionelle linier vil nok gentage sig. Og så lidt om vores arbejdspladsers økonomi og mediestøtte. Tilskuddet til aviserne på et par millioner kroner om året er tilbage på finansloven, om end i en lidt anden form. Måden man fratog aviserne deres tilskud på var problematisk og vidner om den siksak-kurs mediestøtten er genstand for. Skal medierne have støtte og hvis de skal hvorfor skal de have den og i hvilken form? Hvor skal pengene komme fra? Fra landskassen eller fra andre kilder? Dette spørgsmål er det efterhånden tre-fire år siden vi besvarede i den medieredegørelse TP var med til at lave på bestilling fra det daværende Naalakkersuisut. Forslaget ligger og samler støv på en bogreol og anbefalingerne om i det mindste at nedsætte et udvalg, der kan arbejde videre med forslaget er ikke blevet imødekommet. I dag sidder det daværende Naalakkersuisut og begræder alt det, de ikke selv magtede at gennemføre, og lægger ansvaret over på det nuværende styre. Vi kan

lige så godt indse det: Der er ingen politikere, hverken til højre eller til venstre, der er interesseret i, at medierne skal have for gode forhold. Og en mediepolitik vil man i hvert fald ikke lægge sig fast på. Det er bedre at tage beslutninger hen ad vejen efter hvad vej vinden blæser. Der er ingen politisk vilje til at lave et forlig på tværs af partierne om hvordan medierne kan sikres uafhængighed og ordentlige vilkår uden konkurrenceforvridning. Der er ingen interesse for at formulere en politik og lave en støtteordning der f.eks. giver iværksættere mulighed for at udvikle nye medier med grønlandsk indhold og som giver nuværende medier mulighed for at udvikle sig og lave nye formater. Ingen tør tilsyneladende tage tyren ved hornene og lave en mediereform, der vender op og ned på vores vanetænkning.

Jeg vil slutte med nogle ord om vores faglige indsats i løbet af det forgange år. Vi er i dag 131 medlemmer, hvoraf 17 er elever. På langt de fleste arbejdspladser er løn- og arbejdsvilkår ret uproblematiske, og TP er inde over mange ansættelseskontrakter for at tjekke om folk får den løn de er berettiget og lidt til. Mange medlemmer er flinke til at kontakte tillidsfolkene op til en ansættelse og i det hele taget i hverdagen, når der opstår problemer med løn, ansættelse og firing. Ja, desværre oplever stadig fyringer og det er typisk i KNR. Den største medieplads er en stor udfordring for vores få tillidsfolk. I dag har vi kun to, der aktivt arbejder som TR'er i hele KNR. Det er en stor byrde, især for fællestillidsmanden, som jo skal tage sig af hele det offentlige område samtidig med at han på sit arbejde skal overvinde den ene forhindring efter den anden. Jeg vil gerne opfordre jer til at tage aktivt del i det faglige arbejde på jeres arbejdspladser f.eks. med input og ideer til jeres TR, lade jer vælge som stedfortrædere for en TR, og dermed få mulighed for at komme på et af DJ's mange TR-kurser med alt betalt eller bare udtrykke din støtte til din TR i det daglige. I dag mangler vi stedfortrædere til to TR'er, én på SermitsiaqAG og en på KNR TV. På grund af mangelen på fagligt aktive har vi været nødt til at bruge dobbeltfunktioner, hvor en TR er stedfortræder for en anden, men det går ikke i længden. Vi har brug for flere fagligt aktive, der kan støtte og hjælpe hinanden og give arbejdsgiveren en fornemmelse af, at medarbejderne interesserer sig for deres arbejdsforhold og at man ikke bare kan handle hen over hovedet på dem. Men det er jeres valg. Det er ensomt at være TR, og man føler sig tit som en lus mellem to negle fordi man sidder mellem de ansatte og ledelsen og skal finde veje og løsninger. Jeres støtte er meget vigtig for en TR – den giver kræfter og nyt gåpåmod.

Dansk Journalistforbund er en uundværlig del af det faglige arbejde heroppe hos os. Det er i DJ de fleste af vores kontingentpenge havner – for den hjælp vi får i mange faglige sager, overenskomstforhandlinger, med TR-kurser, TR-stævner, Fagfestival og meget mere. Pengene er givet godt ud, og vi kan bruge DJ meget mere, især i arbejdsmiljøsager, som vi har haft en del af gennem årene. Men DJ kan hjælpe meget mere, hvis vi bruger dem aktivt. F.eks. har vi en sag om en firing i KNR, der måske ender som en voldgiftsag i nær fremtid. KNR og Selvstyrets Overenskomstkontor er meget tunge at danse med, og vi skal prise os lykkelige for at i DJ har en fast faglig konsulent, der tager disse tunge og arbejdskrævende sager for os.

Jeg vil nu slutte min beretning med en stor tak til jer 131 medlemmer for den opbakning I har vist mig gennem mine år som formand. Og tak til bestyrelsen og

tillidsfolkene for deres tålmodighed med mig og min måde at gøre tingene på. Held og lykke og må TP længe leve!

Ja, så står jeg her og skal aflevere min sidste beretning som formand for TP. Som I alle ved genopstiller jeg ikke til formandsposten og forlader bestyrelsen helt. Otte år som formand og 10 år som bestyrelsesmedlem i TP har krævet sit, og jeg synes det er på tide, at nye og friske kræfter tager over. Med tyk streg under friske – eller som gamle redaktør Fleischer ville have udtrykt det – nye koste fejer bedst! Jeg har været meget, meget glad for mine år i TP's bestyrelse, og det bliver meget svært for mig at slippe foreningsarbejdet. Men for ikke at slippe det helt, har jeg tilbudt bestyrelsen at være tovholder på efteruddannelseskurserne, som finansieres over vores efter- og videreuddannelsespulje i Selvstyret. Det passer godt med mit job, hvor jeg jo beskæftiger mig med uddannelse. Så den tørn tager jeg gerne. Og hvis jeg skulle blive bedt om at være dirigent på generalforsamlingen vil jeg nok heller ikke sige nej.

Men nu til det egentlige i min beretning for 2014.

Medierne skabte igen overskrifter i pressen – især KNR var der meget opmærksomhed om, naturligt nok. Jeg har i årets løb udtrykt mine meninger om dette og hint også om journalisters arbejdsmetoder, etik og moral, når jeg er blevet spurgt af medierne. Forhåbentlig er det lykkedes mig at gøre forståeligt hvad der er journalisters egentlige opgave, og hvorfor vi gør som vi gør. Vi er tit skydeskiver for politikere og partisoldater, men det er en del af gamet. Heldigvis er journalistikken her i landet oftest meget sober, men der er også mange områder, hvor brugere af medierne kunne stille større krav – og gøre det. I TP's bestyrelse har vi forsøgt at skabe muligheder for at journalister og andre i branchen kan dygtiggøre sig. Jeg må dog med skam melde, at der ikke har været den store tilslutning til kursusaktivitet i 2014. Vi gennemførte et kursus om analytisk journalistik, hvor kun syv deltog, og så måtte vi aflyse to kurser, et for grafikere og fotografer og et anmelderkursus. Det ene prøvede vi at gennemføre for at det ikke kun skal være journalister, der tilbydes kurser, men der var ingen interesse. De tilbagemeldinger vi fik gik på, at det er mere tekniske kurser i programmer der er interesse for, fremfor de mere indholdsprægede. Tilbage til opmærksomheden om medierne.

Lige før generalforsamlingen sidste år brød helvede løs, da vores kollega, netredaktør i KNR, af vanvare kom til at sende en intern mail videre til en politiker om hvem han havde en mening - og ikke en sympatisk en af slagsen. Efterdønningerne skabte meget debat, og afslørede et parti med meget fundamentalistiske og betonkommunistiske holdninger til pressefrihed. Selvom KNR beklagede hændelsen og endda fyrede den formastelige netredaktør helmede man ikke og ville have udleveret al mailkorrespondance mellem de ansatte for at tjekke om de havde lige så usympatiske holdninger til partiet. Nu er sagen gået i glemmebogen, men debatten om grænserne for mediernes ageren og politikeres forsøg på indblanding i mediernes interne forhold og redaktionelle linier vil nok gentage sig. Og så lidt om vores arbejdspladsers økonomi og mediestøtte. Tilskuddet til aviserne på et par millioner kroner om året er tilbage på finansloven, om end i en lidt anden form. Måden man fratog aviserne deres tilskud på var problematisk og vidner om den siksak-kurs mediestøtten er genstand for. Skal medierne have støtte og hvis de skal hvorfor skal de have den og i hvilken form? Hvor skal pengene komme fra? Fra landskassen eller fra andre kilder? Dette spørgsmål er det efterhånden tre-fire år siden vi besvarede i den

medieredegørelse TP var med til at lave på bestilling fra det daværende Naalakkersuisut. Forslaget ligger og samler støv på en bogreol og anbefalingerne om i det mindste at nedsætte et udvalg, der kan arbejde videre med forslaget er ikke blevet imødekommet. I dag sidder det daværende Naalakkersuisut og begræder alt det, de ikke selv magtede at gennemføre, og lægger ansvaret over på det nuværende styre. Vi kan lige så godt indse det: Der er ingen politikere, hverken til højre eller til venstre, der er interesseret i, at medierne skal have for gode forhold. Og en mediepolitik vil man i hvert fald ikke lægge sig fast på. Det er bedre at tage beslutninger hen ad vejen efter hvad vej vinden blæser. Der er ingen politisk vilje til at lave et forlig på tværs af partierne om hvordan medierne kan sikres uafhængighed og ordentlige vilkår uden konkurrenceforvridning. Der er ingen interesse for at formulere en politik og lave en støtteordning der f.eks. giver iværksættere mulighed for at udvikle nye medier med grønlandsk indhold og som giver nuværende medier mulighed for at udvikle sig og lave nye formater. Ingen tør tilsyneladende tage tyren ved hornene og lave en mediereform, der vender op og ned på vores vanetænkning. Jeg vil slutte med nogle ord om vores faglige indsats i løbet af det forgange år. Vi er i dag 131 medlemmer, hvoraf 17 er elever. På langt de fleste arbejdspladser er løn- og arbejdsvilkår ret uproblematisk, og TP er inde over mange ansættelseskontrakter for at tjekke om folk får den løn de er berettiget og lidt til. Mange medlemmer er flinke til at kontakte tillidsfolkene op til en ansættelse og i det hele taget i hverdagen, når der opstår problemer med løn, ansættelse og fyring. Ja, desværre oplever stadig fyringer og det er typisk i KNR. Den største medieplads er en stor udfordring for vores få tillidsfolk. I dag har vi kun to, der aktivt arbejder som TR'er i hele KNR. Det er en stor byrde, især for fællestillidsmanden, som jo skal tage sig af hele det offentlige område samtidig med at han på sit arbejde skal overvinde den ene forhindring efter den anden. Jeg vil gerne opfordre jer til at tage aktivt del i det faglige arbejde på jeres arbejdspladser f.eks. med input og ideer til jeres TR, lade jer vælge som stedfortrædere for en TR, og dermed få mulighed for at komme på et af DJ's mange TR-kurser med alt betalt eller bare udtrykke din støtte til din TR i det daglige. I dag mangler vi stedfortrædere til to TR'er, én på SermitsiaqAG og en på KNR TV. På grund af mangelen på fagligt aktive har vi været nødt til at bruge dobbeltfunktioner, hvor en TR er stedfortræder for en anden, men det går ikke i længden. Vi har brug for flere fagligt aktive, der kan støtte og hjælpe hinanden og give arbejdsgiveren en fornemmelse af, at medarbejderne interesserer sig for deres arbejdsforhold og at man ikke bare kan handle hen over hovedet på dem. Men det er jeres valg. Det er ensomt at være TR, og man føler sig tit som en lus mellem to negle fordi man sidder mellem de ansatte og ledelsen og skal finde veje og løsninger. Jeres støtte er meget vigtig for en TR – den giver kræfter og nyt gåpåmod. Dansk Journalistforbund er en uundværlig del af det faglige arbejde heroppe hos os. Det er i DJ de fleste af vores kontingentpenge havner – for den hjælp vi får i mange faglige sager, overenskomstforhandlinger, med TR-kurser, TR-stævner, Fagfestival og meget mere. Pengene er givet godt ud, og vi kan bruge DJ meget mere, især i arbejdsmiljøsager, som vi har haft en del af gennem årene. Men DJ kan hjælpe meget mere, hvis vi bruger dem aktivt. F.eks. har vi en sag om en fyring i KNR, der måske ender som en voldgiftsag i nær fremtid. KNR og Selvstyrets Overenskomstkontor er meget tunge at danse med, og vi skal prise os lykkelige for at i DJ har en fast faglig konsulent, der tager disse tunge og

arbejdskrævende sager for os. Jeg vil nu slutte min beretning med en stor tak til jer 131 medlemmer for den opbakning I har vist mig gennem mine år som formand. Og tak til bestyrelsen og tillidsfolkene for deres tålmodighed med mig og min måde at gøre tingene på. Held og lykke og må TP længe leve!